

மது அருந்துவதால் ஏற்படக் கூடிய தீமைகள் குறித்து பள்ளிகளிலும், 467
கல்லூரிகளிலும் பாடங்கள் நடத்துதல்

1971 டிசம்பர் 9] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

படுகின்றன. நான் கூறிய இந்தக் கருத்துக்களை ஏற்று, மாண்புமிகு உறுப்பினர் டென்னிஸ் அவர்கள் தமது தீர்மானத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. டென்னிஸ் அவர்களின் கருத்தை எடுத்து மேற்கொள்ள விருக்கிற காரணத்தால் இந்த விளக்கத்தின் அடிப்படையில் அவர்கள் தமது தீர்மானத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று கருதுகிறேன். குழு ஒன்றை அமைத்து அதில் யார் யார் எல்லாம் இருக்கலாம் என்பது பற்றிச் சொன்னார்கள். அது எவ்வளவு கடினமானது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்போது புது குடிகாரர்கள் எத்தனை பேர். பழைய குடிகாரர்கள் எத்தனை பேர் என்று பார்க்க வேண்டும். பழைய குடிகாரன் என்று எந்த குடிகாரனும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான். மேலும் பலர் நன்றாகக் குடித்துவிட்டு வெளியில் வந்து குடிக்காதவர்கள் மாநிரி, தங்களை காட்டிக்கொண்டு “குடிக்கக் கூடாது குடிப்பதனால் கேடுகள் உண்டாகின்றன” என்று எடுத்துச் சொல்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். (சிரிப்பு)

எனவே, ஏற்கெனவே இருந்த அளவைவிட இப்போது குடிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை சற்று மிகுந்திருக்கிறது. இதை யாரும் மறுக்கவில்லை, அரசாங்கமும் மறுக்கவில்லை. அப்போது சட்டமே இருந்தது, குடிக்கக் கூடாது என்று. அதுவும் இரவு நேரத்தில்தான் குடிக்க வேண்டும் பொது இடங்களில் குடிக்கக் கூடாது என்றெல்லாம் பல கட்டுத்திட்டங்கள் அப்போது இருந்தன. இப்போது கடைகளைத் திறந்து வைத்திருக்கிறார்கள் வாங்கலாம், குடிக்கலாம் என்ற நிலைமையில் அந்த எண்ணிக்கை மிகுதியாக வளர்ந்திருக்கிறது. ஏற்கெனவே இருந்த அளவிற்குத்தான் குடிகாரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று எங்களை நாங்களே ஏமாற்றிக் கொள்ளவில்லை. மது அருந்துவது தீயது என்பதை பிரச்சாரத்தின் மூலமும் வேறுபல வகைகளிலும் முயற்சிகள் எடுத்துக்கொண்டு கட்டுப்படுத்தலாம். இந்த விளக்கத்தின் அடிப்படையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. டென்னிஸ் அவர்கள் தமது தீர்மானத்தை வற்புறுத்தாமல் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THIRU N. DENNIS : In view of the statement made by the Hon. Minister, I am not pressing my resolution.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் தம்முடைய தீர்மானத்தை வற்புறுத்தாததால், அந்தத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியோடு திரும்பப் பெறப்படுகிறது. அடுத்த தீர்மானம்.

(ஆ) கைத்தறித் துறைக்குப் பாதுகாப்பு.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, என் பெயரால் உள்ள தீர்மானத்தை மூன்மொழி கிறேன்.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 டிசம்பர் 9]

Mr. Deputy Speaker, Sir, I would like to read the resolution in English because I find there is a slight modification in the translation.

“ This House is of opinion that suitable legislation be introduced and passed at an early date for protection of the Handloom Sector and for enforcing the rights of Handloom-weavers ”

தீர்மானம் முறையாக வழிமொழியப்பட்டது.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: இந்தத் தீர்மானத்தை நான் கொண்டு வந்ததன் நோக்கம் இரண்டு ஆகும். ஒன்று, அதிலே பணியாற்றக்கூடிய தொழிலாளர்களைப்பற்றியது. இரண்டாவது, கேந்திரமாக இருக்கக்கூடிய இந்தத் தொழிலைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றியது. ஆகவே, இந்த இரண்டு விஷயங்களைப்பற்றியும், நமது சட்டசபையில் இருக்கக்கூடிய உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலோருக்கு விவரங்கள் நன்றாகத் தெரியும் என்ற காரணத்தால் சில பிரதான விஷயங்களை மட்டும் உங்கள் மூலமாக அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

நமது கைத்தறித் தொழிலைப்பற்றி ஆண்டுதோறும் விழா நடக்கிறபோது பல அறிஞர்கள் எல்லாம் வந்து சிறப்புச் சொற்பொழிவு ஆற்றுகிறார்கள். இந்தியாவிலே ஒரு முக்கியமான தொழிலாக இருக்கிற காரணத்தால், வெகு அண்மையிலே 19-8-1971-லே பாரதப் பிரதமரைப் பார்ப்பதற்காக ஒவ்வொரு மாநிலத்தில் இருக்கக்கூடிய முக்கியமான தலைவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து அவரைப் பார்த்து ஒரு மகஜர் சமர்ப்பித்தார்கள். தமிழகத்திலிருந்துகூட சேலத்தைச் சேர்ந்த கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளரில் ஒருவர், இந்தத் தூதுக் குழுவில் சென்றிருந்தார். இந்தத் தூதுக் குழுவானது விவரமாக இந்தத் தொழிலைப்பற்றிப் பேசாமலிருந்தாலும்கூட, சில முக்கியமான விஷயங்களை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கொடுத்த விவரங்களைப் பார்த்தால் இன்றைக்கு இந்த நாடு பூராவிலும் 30 லட்சம் தறிகள் இருக்கின்றன. இந்தத் துறையிலே நேரிடையாகப் பணியாற்றக்கூடியவர்கள் 75 லட்சம் பேர் இருக்கிறார்கள். உப தொழில்களை யெல்லாம் சேர்த்து அதில் பணியாற்றுவவர்களைப் பார்த்தால் 2 கோடிப் பேராவது கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதைத் தமிழகத்தோடு இணைத்துப் பார்ப்போமானால்—சரியான விவரத்தை அமைச்சர் அவர்கள் இதில் தலையிட்டுச் சொல்கிறபோது கொடுப்பார்கள்—எனக்குக் கிடைத்த விவரத்தின்படி மொத்தத் தறிகளில் நான்கில் ஒரு பகுதி தமிழகத்தில் இருக்கிறது. ஏழு லட்சம் தறிகளுக்கு மேலாக இருக்கக்கூடிய இந்தத் தொழிலில் எப்படியும் 25 லட்சத்திலிருந்து 30 லட்சம் பேர் வரையிலாவது பணியாற்றும் நிலைமை இருக்கிறது.

1971 டிசம்பர் 9] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

(திரு. நா. வீராசாம்—தலைமை)

ஆகவேதான் இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களைப்பற்றிப் பேசுகிறபோது, பேசாமல் இருக்க முடியவில்லை. இந்தத் தொழிலில் உற்பத்தியாகக்கூடிய சரக்குகள் எல்லாம் சாதாரணமாக துண்டுத் தறி என்று சொல்வார்கள். வேஷடி நெசவு பண்ணக்கூடிய தறி, புடவைகள் பண்ணக்கூடிய தறி, பெட்ஷீட்டுகள் நெய்யக்கூடிய தறி, ஜமூக்காளங்கள் பண்ணக்கூடிய தறி என்றெல்லாம் இருக்கின்றன. தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் சிலக் கைத்தறியும் முக்கியமான பல இடங்களில் இருக்கின்றன என்பதை நான் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இந்தத் தொழிலில், அதிகாரப் பற்றற்ற முறையில் பார்த்தால் வருடத்திற்கு 50 கோடி ரூபாய்க்குக் குறையாத அளவிற்கு உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. 50 கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ள இந்தச் சரக்குகளை விற்பதற்கான ஒரு ஏற்பாடு செய்வது அரசினுடைய பொறுப்பாக வந்து சேருகிறது.

ஆகவே, அந்தத் தூதுக் குழுவின் மத்திய அரசின் பேரிலே ஒரு குற்றச்சாட்டைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இதுவரையிலும் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்காக இருக்கக்கூடிய ஆல் இண்டியா ஹேன்ட்லாம் போர்டு, அகில இந்திய கைத்தறி வாரியத்திலே நடக்கின்ற கூட்டங்களுக்கு முக்கியமானவர்கள்தான் போகிறார்கள். சர் அக்பர் ஹைதரி, டாக்டர் சியாம் பிரசாத் முகர்ஜி, டி.டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி, மொரார்ஜி தேசாய், லால்பகதூர் சாஸ்திரி, இப்படிப்பட்டவர்கள் எடுத்த முடிவை அமல் நடத்தச் சக்தி உள்ள அமைச்சர்கள் எல்லாம் அதிலே பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் அந்த முக்கியத்துவம் குறைக்கப்பட்டு அமல்நடத்தச் சக்தியில்லாதவர்கள்தான் இருக்கிறார்கள் என்று குறை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழகத்திலே இன்றைக்கு இவ்வளவு கேந்திரமாக இருக்கக்கூடிய கைத்தறித் தொழில், பல தொழில்கள் எல்லாம் இருக்கக்கூடிய ஒரு அமைச்சரிடத்திலேதான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, கைத்தறி, வேறு தொழில்கள், இன்னும் சட்டம், சிறைச்சாலை இப்பேர்ப்பட்ட பல இலாக்காக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் இவையெல்லாம் ஒரே அமைச்சரிடத்தில்தான் இருக்கின்றன. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பின்தங்கிய வகுப்பினருக்காக ஒரு தனி அமைச்சர் அமைக்கப்பட்டதை எல்லோரும் வரவேற்கிறார்கள். அதேமாதிரித் தமிழகத்திலே கைத்தறிக்கும்—கைத் தறியைப் போன்ற குடிசைத் தொழிலை வேண்டுமென்றால் அதோடு சேர்க்கலாம்—அதற்காக மட்டும் தனியாக ஒரு அமைச்சர் இருப்பாரானால் தமிழக அரசு கைத்தறிபால் அக்கறை காட்டுகிறார்கள் என்பது மட்டுமல்லாமல் நடைமுறையிலே அக்கறை காட்டுகிறார்கள் என்று அர்த்தமாகும். எப்படி அவர்கள் மத்திய அரசிலே கைத்தறிக்குத் தனி அமைச்சர் வேண்டுமென்று கேட்டார்களோ அதேமாதிரித் தனி அமைச்சர் இங்கே வேண்டுமென்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 டிசம்பர் 9]

அப்படிச் செய்வோமானால் தமிழ்நாட்டிலே எந்த எந்தக் காலங்களிலே துணிகள் தேங்குகின்றன; எந்த எந்தக் காலங்களிலே துணிகள் அதிகமாக விற்பனையாகின்றன; எம்மாதிரி யான சரக்குகள் மற்ற மாநிலங்களுக்கு உகந்ததாக இருக்கின்றன; வேளிநாடுகளிலே என்ன என்ன சரக்குகள் அதிகமாக விற்பனையாகின்றன என்பதையெல்லாம், எக்ஸ்போர்ட் புரமோஷனுக்காக இருக்கக்கூடிய கவுன்சில் இருந்தாலும், அரசே திட்டமிட்டு ஏற்பாடு செய்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்கும் என்பதைத் தொழில் அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவதாக, கைத்தறியைப் பொறுத்தவரையிலும் அநேகமாக 1944-ஆம் வருஷத்திலிருந்து கைத்தறி நெசவாளர்களிடம் ஓரளவுக்குத் தொடர்பு எனக்கு மதுரையிலே ஏற்பட்டது. அந்த நேரத்தில் நூல் கிடைப்பது மிகக்கஷ்டமாக இருந்தது. தறிகளையெல்லாம் பரிசீலனை செய்தபிறகே அதற்கேற்ப நூல் சப்ளை செய்யவேண்டுமென்று அங்கிருந்த நெசவாளர்கள் சங்கம் ஏற்பாடு செய்து மதுரைதான் அதற்கு வழிகாட்டியது. அதற்குப் பின்னால் இப்பொழுது அந்தத் தொழிலுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டுமென்றால் அதைக் கூட்டுறவு இயக்கத்தின் மூலமாகத்தான் செய்யமுடியும் என்று ரேயான் போன்றவர்கள் மிகச் சிறப்பாகக் கூட்டுறவு இயக்கத்தை இந்தியாவிலே ஆரம்பித்து நடத்தி கூட்டுறவு மேம்பட்டு இருக்கின்ற நாடுகள் எல்லாங்கூட அவரைப் போற்றக் கூடிய வகையிலே இருந்தது. கூட்டுறவு மூலம் உற்பத்தி 100-க்கு 80 சதவீதம் என்ற அளவுக்கு இருந்ததுபோய் இன்றைக்கு 100-க்கு 20 சதவீதம்தான் கூட்டுறவு மூலம் உற்பத்தி நடக்கின்றது என்ற பரிதாபகரமான நிலைமை வந்திருக்கிறது.

புதிய புதிய சொஸைடிகள் அமைக்கிறோம் என்று பட்ஜெட்டிலே கூறப்படுகிறது. ஆனால் இருக்கக்கூடிய சொஸைடிகள் ஏன் மூடப்படுகின்றன என்று தெரியவில்லை. மூடப்படுவதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். செயல்பாட்டில் குறைபாடுகள் இருக்கலாம், அவர்களுக்கு நூல் கிடைக்கக்கூடிய அமைப்பில் இருக்கின்ற கோளாறுக இருக்கலாம். ரிசர்வ் பாங்கிலிருந்து ஒரு சுற்றறிக்கை அனுப்பினார்கள். அந்த அறிக்கையைப் பார்த்தால் எந்தவிதமான கூட்டுறவு அமைப்பும் செயல்படமுடியாத நிலைமை தான் இருக்கிறது. அதனுடைய விவரங்களுக்குள்ளே நான் போக விரும்பவில்லை. ஸ்டேட் பாங்கோ அல்லது வேறு நேஷனலைஸ்டு பேங்கோ கொடுக்கக்கூடிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆலோசனையைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதன்மூலம் நன்றாகச் செயல்படாத சொஸைடிகளுக்கு உதவி செய்யவோ அல்லது மூடப்பட்டுவிட்ட சொஸைடிகளைத் திறப்பதற்கோ முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அது மத்திய அரசினுடைய பொறுப்பு என்று விட்டு விடக்கூடாது. தமிழக அரசே இதிலே முன்னின்று ஏற்பாடு செய்தால்தான் சீக்கிரமாக உதவிசெய்யமுடியும். அப்படிச் செய்தால் அந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டு இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களும், நிரவாகஸ்தர்களும் பெரிதும் ரவவேற்பார்கள் என்பதிலே எந்தவிதமான ஐயமும் கிடையாது.

1971 டிசம்பர் 9] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

கைத்தறிக்கு வரக்கூடிய துணிகள் இருக்கிறதே—காட்டன் ஹேண்ட் லும் பற்றித்தான் நான் சொல்கிறேன்—தூலைப் பொருத்த வரையில் அரசு ஒரு சுற்றறிக்கை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். கூட்டுறவு அமைப்புகள்மூலம் தயாரிக்கப்படுகின்ற தூல் கூட்டுறவு மில்களுக்குத்தான் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் பல சிக்கல்கள் காரணமாகக் கிடைக்கவில்லை. குறைந்த விலையில் தூல் அவர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்வது மிகமிக அவசியமாகும். தனியார்களுக்கு தூல் கிடைப் பதற்கு ஒரு பூலிங் சிஸ்டம் வைத்திருந்தார்கள். மத்திய அரசு அமைத்ததுதான் அது. மதுரை போன்ற இடங்களிலே இதன் மூலம் தூல் சரியாகக் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதனால் அந்த சிஸ்டம் சில சமயங்களிலே சரியாக இருப்பதும், சில சமயங்களிலே சரியாக இல்லாமலும் போகக் கூடியதாக இருக்கிறது. எனவே கூட்டுறவு சொஸைடிகளுக்கு தூல் கண்ட்ரோல் விடீக்குக் கிடைக்கச் செய்வது தமிழக அரசினுடைய முக்கியமான பொறுப்பு என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல் கைத்தறிக்குப் பெரிய சரித்திரம் ஏதாவது உருவாகியிருக்கிறதென்றால் அது தமிழகத்திலேதான் உருவாயிற்று. 1952-ஆம் ஆண்டு சி. ராஜகோபாலாச்சாரி தலைமையிலே ஆட்சி நடந்துகொண்டிருந்தபொழுது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலிருந்து 100 பேர்கள் ஊர்வலமாக வந்து 'பட்டினிப் பட்டாளம்' என்று தங்களை அறிமுகப்படுத்தினார்கள். அன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டு அரசின் முயற்சி காரணமாக மத்திய அரசு ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. அதன்படி கரைபோட்ட வேஷ்டியும் கலர் புடவையும் கைத்தறிக்கு ஒதுக்கினார்கள். அதிலே இருக்கக்கூடிய ஊனம் எனக்குத் தெரியும். நான் நாடாளுமன்றத்திலே அதைப்பற்றிக் கிளப்பியிருக்கிறேன். வெள்ளை வேஷ்டியில் கரையில்லாத வேஷ்டியில் கரையைப் போட்டுக்கொள்வதும், சாதாரணத் துணிகளை உற்பத்திசெய்து பிறகு கலர்செய்யக்கூடிய நிலைமையும் பக்கிங்காம் மில்லிலே நடந்துகொண்டிருக்கிறது, இந்தியா பூராவும் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அம்மாதிரியில்லாமல் கைத்தறிக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறிக்கு அகில இந்திய ஹேண்ட்லும் போர்டு என்பது ஒரு அமைப்பாக இருந்தாலும் சட்ட ரீதியாக இருக்கக்கூடிய அமைப்பாக இருக்கவேண்டுமென்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கைத்தறியைப் பொறுத்தவரையிலும் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய சமயத்திலே சில சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. நான் ஒரு சிறிய உதாரணத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் சோனியத் யூனியனுக்குச் சென்றிருந்தபோது ஒரு அழகான பாவாடையை ஒரு அம்மையார் உடுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பாவாடையின் மேலே இருந்த கலர் ஊதா கலர். உள்ளே

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

[1971 டிசம்பர் 8]

இருந்த கலர் பச்சை. வெகு அழகாக இருந்தது. நான் அம்மையாரிடத்திலே கேட்டேன், இம்மாதிரித் தறி இந்த நாட்டில் இருக்கிறதா என்று. இல்லை இல்லை தமிழகத்திலிருந்து வந்த ஒருவர் இதை எனக்குச் சன்மானமாகக் கொடுத்தார் என்று சொன்னார்கள். அதைப்பிறகு பார்க்கும்பொழுது கரூரிலேயிருக்கும் இரண்டு கலர் பெட்ஷீட் என்று தெரிந்துகொண்டேன். ரேபிலிட்டி ஐந்தாண்டுக் காலம் ஆகியும்கூடக் கெடவில்லை என்று சொன்னார்கள். நான் சென்றபொழுது நான் கொடுத்த சன்மானம், காஞ்சிபுரத்திலே யிருக்கும் காஞ்சிபுரம் புடவை ஒன்றை மூன்றாக வெட்டி வங்கியாக சன்மானமாகக் கொடுத்தேன். அந்த சன்மானத்திற்கு இருந்த மதிப்பு வேறு எதற்கும் இல்லை என்பதற்காகச் சொன்னேன். சோவியத் யூனியன் போன்ற மேம்பட்ட நாடுகளில்கூட கைத்தறியிலுள்ள அழுத்தம் போன்று இல்லை என்பதை ஒப்புக் கொண்டார்கள். எனவே அந்த கைத்தறி ஏற்றுமதிக்கு அதிகக் கவனத்தையும், கவலையையும் தமிழக அரசு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வண்ணம்மாறும் சென்னைத் துணியைப்பற்றி அதிகமாகப் பேசினோம். ஆனால் இன்று சிலக் அதிகமாக ஏற்றுமதியாகிறது. மற்றும் ஹேண்ட் கர்சீலிப்—ஹேண்ட் கர்சீலிப் என்றால் கைக்குட்டை அல்ல—சிட்டத்தட்ட 6 கெஜ நீளமும், 1 கெஜ அகலமும் உள்ள நீண்ட துணி. அதை ஆப்பிரிக்காவில் ஆண்களும், அதிக அளவில் பெண்களும் உடுத்தினார்கள். ஆகவே, நான் சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டியது என்னவென்றால் ஏற்றுமதி சம்பந்தமாக, நிதானமாகப் பரிசீலனை செய்து, ஏற்றுமதிக்கு இருக்கும் ஆபீசே சென்னையில் நான் இருக்கிறது என்றாலும்கூட குறை சொல்ல முடியாத அளவிற்கு ஏற்றுமதிக்கு ஏற்பாடு செய்து பாதுகாப்புத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மத்திய அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் நம்முடைய வெளிநாட்டு ஏற்றுமதி எவ்வளவு என்பதைக் கணக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். 1956-ஆம் வருஷம் வரையில், கைத்தறித் துணி எவ்வளவு ஏற்றுமதி, மில் துணி எவ்வளவு ஏற்றுமதி என்று கணக்கு வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுது மில் துணி ஏற்றுமதியையும் கைத்தறித் துணி ஏற்றுமதியையும் ஒன்றாகக் கலந்து ஏற்றுமதி எவ்வளவு என்றுதான் கணக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தனித்தனியாகத் தமிழகத்திலிருந்து எவ்வளவு ஏற்றுமதி என்ற விவரங்களைத் தமிழகத்திலேயிருக்கும் சட்டசபைக்கு சமர்ப்பிக்கும் முறையிலே விவரங்களை அளிக்கவேண்டும் என்று வேண்டியிருப்பிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக தொழிலாளர்கள் விஷயத்தைப்பற்றி நான் கொஞ்சம் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரலாம் என்று நினைக்கிறேன். தொழிலாளிகளைப் பொறுத்தவரையில் என்னைப்போன்றவர்கள் பேசுவதற்கு ஆரம்பித்தால் எவ்வளவோ விவரங்கள் எங்களுக்கு இருக்கிறது. ஆனால், சுருக்கமாகச் சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1971 டிசம்பர் 9]

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

பீடித் தொழிலாளிகளுக்கு அவர்களது வேலைநேரம் மற்றவைகளுக்குப் பாதுகாப்பதற்குச் சட்டம் இருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தைத் திருத்த முதலாளிகள் ரிட் மனு போடுவது வேறு விஷயம். ஆனால் பீடித் தொழிலாளர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. அதேமாதிரி சுருட்டுத் தொழிலாளர்களைப் பாதுகாப்பதற்கு இன்றைக்குச் சட்டம் இருக்கிறது. பீடித் தொழிலாளிகளைப்போல் கிட்டத்தட்ட அந்த முறையில்தான் கைத்தறி நெசவாளத் தொழிலாளிகளும் வேலை செய்கிறார்கள். ஒன்று சொசைட்டியிலே செய்யும் தொழிலாளி, இன்னொன்று தனியாரிடம் வேலை செய்யும் தொழிலாளி, பேக்டரி முறையிலே இருக்கலாம் அல்லது மதுரையிலே கிழக்குப் பகுதியிலே மாஸ்டர் வீவர்ஸ்ஸிடம் நேரடியாக நூலைக் கொடுத்து அந்த வீட்டிலே தொழில் நடத்தச் செய்து பிறகு துணியைக் கொண்டுவந்து நடத்தக்கூடிய அமைப்பிருக்கிறது. இதை மகாத்மா காந்தி அவர்கள் மிகவும் போற்றினார்கள். வீட்டிலே வேலை செய்து கொண்டு, சோம்பேறித்தனமாக இல்லாமல் நாட்டின் செல்வத்தைப் பெருக்க நம்முடைய தாய்மார்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் அருமையான காட்சியை பார்த்தேன் என்று மதுரைக்கு வந்திருந்தபொழுது நான் சொன்னார்கள். அது குடிசைத் தொழிலாகவும், வீட்டிலே யுள்ள எல்லோரும் வேலை செய்யக்கூடிய முறையிலேயும் அமைந்திருக்கிறது. வீட்டிலே எல்லோரும் வேலைசெய்தாலும்கூட மாதம் பூராவிற்கும் வரும் வருமானம் 100 ரூபாய்கூட கிடைப்பது சந்தேகம்தான். மிகவும் குறைவாகக் கிடைக்கிறது. ஆகவே கைத்தறி வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு, குறைந்தபட்ச சட்டம் 48-லே, அதன் ஷெட்யூலில் தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையிலே உடனடியாகச் சேர்க்க வேண்டும். அதில் கஷ்டமே கிடையாது. மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டமாகயிருந்தாலும்கூட அந்தச் சட்டத்தில் எந்தெந்தத் தொழில்களைச் சேர்க்க வேண்டுமென்ற அதிகாரம் தமிழக அரசுக்கு இருக்கிறது. இந்த விவாதத்திற்குப் பின்னாலாவது கண்டிப்பாகத் தமிழகத்தில் சேர்க்கப்படவேண்டும், அந்த வாக்குறுதியைக் கொடுத்தால் கைத்தறி தொழிலாளிகளுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அவர்களுக்கு வேறு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இருக்கிறதா என்றால், இல்லை. ஒவ்வொரு வருஷமும் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளிகள் நடத்தும் போராட்ட முறையே மகாத்மா காந்தியின் போராட்ட முறைதான். அதிகப்படியான போராட்டம் என்று ஏதாவது இருக்கும் என்று சொன்னால் உண்ணாவிரதம் இருப்பார்கள். உண்ணாவிரதம் இருந்து ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து மத்திய அரசுக்கு எதிராகச் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால் இரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போவார்கள், தண்டவாளத்தில்கூட உட்காருவார்கள். மிகவும் அமைதியாக நடத்துவார்கள். 1968-ஆம் வருஷம் என்று நினைக்கிறேன். பரமக்குடியில் ஒரு மகத்தான போராட்டம். இன்றைக்கு, ரிசர்வ் பேங்கின் உத்தரவை மாற்ற வேண்டுமென்பதற்கு அவர்கள்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

[1971 டிசம்பர் 9]

நடத்திய போராட்டம் தமிழக மக்களுக்கு மட்டும் பெருமை தரக்கூடியது அல்ல, இந்தியாவில் மூலை முடுக்குகளில் உள்ள எல்லாக் கைத்தறி நெசவாளர்களும் வரவேற்றார்கள். அப்படிப்பட்ட போராட்டங்களைத்தான் அவர்கள் நடத்துகிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு இந்த வசதி வாய்ப்புகளைக் கொடுக்க வேண்டும்.

இந்த கைத்தறி தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழகத்திலே எல்லா இடத்திலும் பரவலாக இருக்கிறார்கள். மதுரையைப் பொறுத்தவரையில் ஒன்றைச் சொல்ல முடியும். மாஸ்டர் வீவர்ஸ் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் மாஸ்டர் ப்ரொடியூசர்களாக இருக்கிறார்கள். இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை மூலதனமாகப் போட்டு, இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை அவர்கள் இலாபமாகச் சம்பாதிக்கும் அளவிற்குப் பெரும்புள்ளிகளாக மாஸ்டர் வீவர்ஸ் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு பரமக்குடியை எடுத்துக்கொண்டால் அல்லது மதுரையை எடுத்துக்கொண்டால் கிட்டத்தட்ட 7, 8 குடும்பங்களுக்குள்ளேதான் இருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்பொழுது தொழிலாளர்கள் எந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முடிகிறது? இந்தத் தொழிலாளிகள், தொழிலாளிகளா இல்லையா என்ற சர்ச்சை இன்றைக்கும் முடியவில்லை. திரு. நாராயணசாமி என்பவர், 46-இல் என்று நினைக்கிறேன், அவர்கள் அண்மைலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்தவர், அவர்கள் இம்மாதிரி குடிசைத் தொழிலைப்பற்றி முதன் முறையாக நம்முடைய தமிழகத்தில் ஆராய்ச்சி நடத்தியதில் 2, 3 ரிபோர்ட்டு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதிலே கைத்தறி நெசவாளர்களைப்பற்றிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

‘There is an employer-employee relationship’.

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு இடத்திலும் 50, 60 பேர் என்று இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் மாஸ்டர் வீவர்ஸ் நேரடியாக நூலைக் கொடுக்கிறார்கள். ஃபினிஷ்ட் ப்ராடக்டை அவர்கள் திரும்ப வாங்கிக்கொண்டு செல்லும் நிலை இருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றைக்கும் அது தீர்ந்தபாடிಲ್ಲ.

சென்ற வருஷம் என்று நான் நினைக்கிறேன், சும்பகோணத்திலே பட்டு நூல் தொழிலாளிகள், கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்குச் சம்பள உயர்வு வேண்டுமென்ற இயக்கத்தை நடத்தினார்கள். கடைசியிலே ஆர்.டி.ஓ. முன்பாக ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. லேபர் ஆபீசரும் ஏதோ ஒரு ஒப்பந்தம் செய்தார். பிறகு, ஹைகோர்ட்டிற்குப் போனபிறகு ஹைகோர்ட்டு இம்மாதிரியான ஒப்பந்தம் இந்த முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் செய்ய முடியாது என்ற அளவில் தீர்ப்பு கொடுத்துவிட்டார்கள். கலெக்டர் முன்னாலேயெல்லாம் தலையிடுவார்கள். ஒப்பந்தம் செய்கிறார்கள். அதற்கு ஸ்டாச்சுடரி, அதிகாரம் இல்லாமல் இருக்கிறது. வெல் தீர் ஒப்பந்தம் என்று சாதாரணமாகத் தொழிற் சங்கத்திலே சொல்லுவார்கள்.

‘Twelve-three’ oppandham is more in the nature of Award. No Award can be given which is binding on the employer.

1971 டிசம்பர் 9]

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

இந்த பொசிஷன் மாற வேண்டும். தொழிலாளி, முதலாளி என்ற உறவு இருக்கிறது என்பதை நிலைநாட்ட வேண்டும். அதுமட்டுமல்லாமல், தொழிலாளி சார்பில் பேசுபவர்கள் மாஸ்டர் வீவரஸ், சார்பில் பேசுபவர்கள் செய்யும் ஒப்பந்தங்கள் சட்ட ரீதியில் அமல் நடத்தக்கூடிய ஒப்பந்தங்களாக ஆகவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் பலப்பலச் சிக்கல்கள் தீர்ந்துவிடும் என்பதை நான் இந்த இடத்திலே சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

நான் ஆரம்பத்தில் சொன்னது மாதிரி தமிழகத்தில் எல்லா மாவட்டங்களிலும் கைத்தறி நெசவாளர்கள் குவிந்திருக்கிறார்கள். மதுரையில் இருக்கிறார்கள் ; இராமநாதபுரத்தில் இருக்கிறார்கள் ; திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் இருக்கிறார்கள் ; கன்னியாகுமரியில் இருக்கிறார்கள், சென்னையைச் சுற்றியெல்லாம் இருக்கிறார்கள். எந்த மாவட்டத்திலும் கைத்தறி நெசவாளர்கள் இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. இவர்கள் இருக்கக்கூடிய அமைப்பு முறைகள் மாறி மாறி இருக்கலாம். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் மேற்குப் பகுதியில் ஃபாக்டரி முறையே வைத்திருக்கிறார்கள். பெரும் பணக்காரர்கள் ஐந்து தறிகள், அயிரம் தறிகள் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். சமூர் போன்ற இடங்களிலும் ஃபாக்டரி மாதிரி வைத்திருப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். கரூரில் ஒரு தீர்ப்பு வந்தது. ஃபாக்டரி எஸ்டாப்ளிஷ்மென்ட் ஆக்ட் படி இதிலே தொழிலாளிகளுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் இடையே உறவு இல்லை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கக்கூடிய கைத்தறித் தொழிலாளர்களுக்குச் சட்டப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டியது அவசியம் என்பதை மீண்டும் வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

பட்டு நூல் சம்பந்தமாகச் சில விஷயங்களைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். குறிப்பாக, தஞ்சை மாவட்டத்திலிருந்து வரக்கூடிய சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் நான் சொல்லுவதை சரி என்று ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள். இன்றைக்குத் தஞ்சை மாவட்டத்தில் மட்டும் ஐயாயிரம் தறிகள் இருக்கின்றன. கும்பகோணம், தாராகுரம், பட்டசரம், சோழன்மாளிகை, திருபுவனம், அம்மாசத்திரம், அடுதுறை, குறிச்சிமலை, திருமங்கலக்குடி, சுதிராமங்கலம், வலங்கிமான், திருச்சேறை, அம்மாப் பேட்டை, அய்யம்பேட்டை, மணச்சலூர், கண்டியூர், கபிஸ்தலம் போன்ற இன்ன பல இடங்களில் பட்டுத் தறிகள் இருக்கின்றன. தஞ்சை மாவட்டத்தில் கைத்தறிகளே இல்லையென்று சிலர் நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால்தான் நான் இவைகளை எல்லாம் சொன்னேன். சாதாரண நூல் கைத்தறி இல்லாமல் இருக்கலாம். இந்த இடங்கள் பூராவும் பட்டு நூல் கைத்தறிகள் இருக்கின்றன. இதிலே நெசவு செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு மாஸ்டர் வீவரஸ் கொடுக்கக்கூடிய கூலிக்கும் சொசைடியில் கொடுக்கக்கூடிய கூலிக்கும் இடையே நிறைய வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஒரு பாவுக்கு 36 கஜம் உள்ள ஒரு பானில் ஆறு

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

[1971 டிசம்பர் 9]

புடவைகள் உற்பத்தி செய்யலாம் என்று சொன்னால், ஒரு புடவைக்கு தனியார் 20 ரூபாய் கூலி கொடுப்பதாக வைத்துக் கொண்டால் சொசைடியில் பத்து ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள்.

ஒரு உதாரணத்திற்காக 20 ரூபாய், 10 ரூபாய் என்று சொன்னேன். இந்த மாதிரி வித்தியாசம் இல்லாத நிலையில் சம்பளத்தைப் பொறுத்தவரை குறைந்தபட்ச சம்பளம் இவ்வளவு இருக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயம் செய்து விட்டால் குறிப்பாக தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய பட்டு கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் மன அமைதி பெறுவார்கள். பொதுவாக எல்லா இடத்திலும் காஞ்சிபுரம் பட்டைப் பற்றித்தான் சொல்லுவார்கள். தஞ்சையில் இந்தப் பகுதிகளில் உற்பத்தியாகக்கூடிய பட்டின் அழுத்தம் அதை உபயோகப்படுத்துகிறவர்களுக்குத்தான் நன்றாகத் தெரியும். நான் இதை சொந்த அனுபவத்தை வைத்துத்தான் சொல்லுகிறேன். இந்தத் தொழில் நசித்துப் போகாமல் இருக்க சிறந்த பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். அந்தத் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லாத நிலையில் உண்ணாவிரதம் இருந்து, பெண்கள் எல்லாம் சிறைக்குச் சென்று, கடைசியில் அரசாங்கம் தலையிட்டு கலெக்டரும் உடன் இருந்து ஒப்பந்தம் செய்தும்கூட தறி நடத்தும் தனியார்கள் ஹைகோர்ட்டுக்குச் சென்று அந்த ஒப்பந்தம் செல்லுபடியாகாது என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வருஷாவருஷம் கூடிய அளவுக்கு நிலைமை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும்.

இவர்களுடைய சரித்திரத்தைப் பார்த்தால் 1947-ம் ஆண்டிலிருந்தே இவர்கள் தங்களைத் தொழிலாளர்கள் என்று சொல்லுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அன்றைக்கே பக்தவத்சல நாயுடு என்ற அட்ஜுடிகேட்டர் ஒரு தீர்ப்பு கொடுத்தார். இரண்டரை லட்சம் ரூபாய் பாக்கி இருக்கிற தென்றும், அதைக் சட்டினிடுங்கள் என்றும் சொன்னார்கள். அதைக் கொடுக்க மறுத்தார்கள். பின்னர் ஒரு புடவைக்கு ஒரு ரூபாயாவது போட்டுக் கொடுங்கள் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இதைப் பற்றிபெல்லாம் அரசாங்கம் பிரத்தியேகமாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதை நம் அரசு முறையாகக் கண்காணிக்குமானால்— It is a very important foreign exchange earner. வெளிநாட்டுச் செலாவணி நிறையக் கிடைக்கும். இன்றைக்கு வெளிநாட்டில் இந்த பட்டுக்கு நிகர் வேறு ஏதும் இல்லை. சட்டம்ன்றத்தில்கூட அமைச்சர் அவர்கள் பட்டினுடைய ஏற்றுமதி அதிகமாக இருக்கிறது என்ற விவரத்தைக் கூடச் சொன்னார்கள்.

அடுத்து இருப்பது காஞ்சிபுரம். காஞ்சிபுரத்தைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரியும் என்ற காரணத்தால் சொல்லவில்லை. அங்கு பார்த்தால் சொசைடிகள் இருப்பது ஏழு எட்டுதான். மாஸ்டர் வீவர்கள்தான் அதிகம். அடுத்து வட ஆற்காட்டில் இருக்கக்

1971 டிசம்பர் 9] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

கூடிய ஆரணி. காஷ்மீர் பட்டு, வங்காளத்தில் இருக்கக்கூடிய பட்டு, நமது தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய பட்டு எல்லாவற்றிலும் நம்முடைய பட்டுதான் பெண்களால் விரும்பப்படுகிறது. எனக்குத் தெரிந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் காஷ்மீர் பட்டை உபயோகப் படுத்தி இருக்கிறார், வங்கப் பட்டை உபயோகப்படுத்தி இருக்கிறார், காஞ்சிபுரம் பட்டை உபயோகப்படுத்தி இருக்கிறார், தாராசுரம் பட்டை உபயோகப்படுத்தி இருக்கிறார். சுருக்கமாகச் சொன்னால் தமிழகத்தில் உற்பத்தியாகக் கூடிய பட்டுதான் அதிகமாகப் பிடித்திருக்கிறது என்றார். அந்தப் பட்டு நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு ஃபாக்டரி சட்டத்தை அமலாக்க வேண்டும். இன்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட்ஸ் ஆக்டை அமலாக்க வேண்டும்.

இன்னொரு விஷயத்தைக்கூடச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 1969-ம் வருஷம் பல கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் ராஜபாளையத்திலே மாநாடு நடத்தினார்கள். இந்தச் சட்டமன்றத்தில் அன்று முஸ்லிம் லீக் உறுப்பினராக இருந்தவர்கூட வந்திருந்தார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கலந்து கொண்டது, காங்கிரஸ் கட்சி கலந்து கொண்டது, எல்லாக் கட்சியினரும் கலந்து கொண்டார்கள். அதிலே ஏற்பட்ட ஒருமித்த கருத்து என்னவென்று சொன்னால்—அரசு கொஞ்சம் கவனித்தால் 50 கோடி ரூபாய் அளவுக்குத் துணியை உற்பத்தி செய்கின்ற நிலையிலே—அது தனியார் துறையாக இருக்கட்டும் அல்லது கூட்டுறவுத் துறையாக இருக்கட்டும்—அந்தத் துணிகளை விற்பதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்து உத்தரவாதம் கொடுப்பார்களானால் அந்தத் தொழிலுக்கு பாதுகாப்பு ஏற்படும் என்று அனுபவம் உள்ள பலர் சொன்னார்கள். அதையும் உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன்.

இம்மாதிரி சட்டங்கள் கொண்டு வருவது புதிது அல்ல. நம்முடைய தமிழகத்தில்தான் முதலில் ஷாப்ஸ் அண்டு எஸ்டாப்ளிஷ்மென்ட் ஆக்ட், கேட்டரிங் எஸ்டாப்ளிஷ்மென்ட் ஆக்ட் எல்லாம் கொண்டு வரப்பட்டன. இதை வைத்துக் கொண்டுதான் மற்ற மாநிலங்கள் காப்பி அடித்தார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களைப் பாதுகாக்க நான் மசோதாவாகக் கொண்டு வராததற்குக் காரணம் அரசாங்கமே லா டிப்பார்ட்மென்டைக் கொண்டு நல்ல முறையில் பரிசீலித்து ஒரு மசோதாவைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்பதற்காகத்தான். அந்த மாதிரியான சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற வேண்டும்.

The moral effect will be great.

இதனால் எந்தவிதமான நஷ்டமும் ஏற்படாது. தொழிலாளர்களுக்குத் தார்மீகமாக ஒரு திருப்தி ஏற்படும். இதிலே பணச் செலவு கிடையாது. லா டிப்பார்ட்மென்ட் இதைப் பற்றிப் பரிசீலனை செய்து அடுத்த கூட்டத் தொடரிலாவது இம்மாதிரி மசோதா ஒன்றை அரசு கொண்டு வருவது இந்த நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்கும் என்று கூற விரும்புகிறேன். இந்தத் தொழில் பாதுகாக்கப்படவேண்டுமென்பதற்காக மற்ற உறுப்பினர்கள் பல விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லுவதைக் கேட்க

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1971 டிசம்பர் 9]

ஆசையோடு இருக்கின்ற நிலையில் அடிப்படையான சில விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டேன். இந்தத் தொழிலைப் பாதுகாக்க என்ன நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றி எனக்குத் தெரிந்த அளவில் சிலவற்றைச் சொன்னேன். முப்பது லட்சம் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கான காரியங்களைப்பற்றி மற்ற உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய ஆலோசனைகளைச் சொல்லுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு இந்தத் தீர்மானத்தைச் சபைக்கு முன்னால் நான் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

* திரு. செ. கந்தப்பன் : தலைவர் அவர்களே, நண்பர் தங்கமணி அவர்கள் சொண்டு வந்திருக்கின்ற இந்தத் தீர்மானம் இரண்டு பிரச்சினைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப் பற்றியும், இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் நெசவாளர்களைப் பற்றி இரு பிரிவாக எடுத்துக்கொண்டு இந்தத் தொழிலுக்கும் இந்தத் தொழிலைச் சார்ந்து வாழ்கின்ற நெசவாளர்களுக்கும் பாதுகாப்புத் தரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் இங்கு ஒரு யோசனை தெரிவித்தார்கள். பொதுவாக, கைத்தறித் தொழிலில் இருக்கும் தொழிலாளர்களைப் பாதுகாப்பதற்கு அவர்கள் நம்பி இருக்கிற அந்தத் தொழில் பாதுகாப்பாக இருக்கிறதா என்பதை முதலில் ஆராயவேண்டும்.

திரு. தங்கமணி அவர்கள் வெகு தெளிவாகச் சொன்னதுபோல் நம்முடைய தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, அதேபோன்று வேறு சில மாநிலங்களிலும் கைத்தறித் தொழிலின் பாதுகாப்புக்கு கடந்த பத்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளில் தீவிரமாக எதுவும் செய்யவில்லை. அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. குறிப்பாக, கைத்தறிக்கு மூலப் பொருளாக இருக்கும் நூல் விலையை நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. நம்மாலே என்று குறிப்பிடும்போது எந்த மாநில அரசும் நூல் விலையைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை. இந்தக் கைத்தறி எந்தச் சந்தைக்குப் போகிறதோ அந்தச் சந்தையைக் கட்டுப்படுத்துகிற அதிகாரமும் இல்லை. பம்பாயிலிருந்தோ வேறு மாநிலங்களிலிருந்தோ வேறு துணிகள் கைத்தறிக்குப் போட்டியாக நம்முடைய தமிழகத்திற்கு வருவதை வரம்பு கட்டுவதற்கு நமக்கு அதிகாரம் கிடையாது. இந்தியச் சந்தையிலும் போட்டியிட வேண்டியிருக்கிறது, உலகச் சந்தையிலும் போட்டியிட வேண்டியிருக்கிறது.

உலகச் சந்தையில் அங்குள்ள மக்களின் கவர்ச்சிக்கு ஏற்றபடி, அவர்களின் நடையுடைபாவினைகளுக்கு ஏற்றபடி, அங்குள்ள மாற்றத்திற்கு ஏற்றபடி பல்வேறு நாடுகளுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு துணிகளைத் தயாரிக்கும்போது அந்த மக்களின் மனப் பாங்கினைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்கேற்றபடி நாம் கைத்தறியின் வண்ணத்தினை மாற்றுகிற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும். அப்படி அவைகளை மாற்றுகிற நடவடிக்கைகளை நாம் மேற்கொண்டுள்ளபோதிலும் போதுமான அளவிற்கு அதில் நாம் வெற்றி பெறவில்லை.

1971 டிசம்பர் 9] [திரு. செ. கந்தப்பன்]

சம்பந்தில்கூட கேரள மாநிலத்தில் இருந்து கைத்தறித் துறை சம்பந்தப்பட்ட அந்த இலாகாவிற்கு பொறுப்பாளியாக இருப்பவர்கள் தமிழகத்தைக் குற்றஞ்சாட்டி ஒரு அறிக்கை விடுத்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் இருக்கிற கைத்தறித்துறை மிகத் தீவிரமாகவும், மலிவாகவும் துணிகளை உற்பத்தி செய்து போட்டிச் சந்தையில் தங்களை வீழ்த்தியிருப்பதாகவும் அதன் விளைவாக அவர்களுக்கு மிகச் சோதனையான ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும், அகில இந்திய ரீதியில் தமிழகத்தோடும், வேறு சில மாநிலங்களோடும் சேர்ந்து பேசி கூலி மட்டுமின்றி வேறு பல வகைகளிலும் ஒழுங்கு செய்யவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது போட்டியைச் சமாளிக்க அவர்களுக்குக் கடினமாக இருக்கலாமே தவிர, நமக்கு இந்தியாவிலுள்ள வேறு சில மாநிலங்களோடு போட்டியிடுவது, அவர்களது போட்டியினைச் சமாளிப்பது கடினமாக இருக்கிறது. வெளி மார்க்கெட்டிலும் போட்டியைச் சமாளிப்பது கடினமாக இருக்கிறது. கைத்தறித் தொழில் எல்லாம் எல்லாபிடங்களிலும் ஒரேமாதிரியாக இருப்பதில்லை. மேலும் ஒரே மாவட்டத்தில் இடத்திற்கு இடம் கைத்தறியின் தன்மை வேறுபடுகிறது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் கைத்தறிக்கு ஒரு கடுமையான சூழ்நிலை நூல் விலை ஏற்றத்தினால் ஏற்பட்டது. எனக்குத் தெரிந்து கரூர் மார்க்கெட் பாதிக்கப்படவில்லை. அந்தப் பெட்ஷீட்ஸ்க்கு நல்ல மார்க்கெட் இருந்தது. ஈரோடு முறுக்குத் துண்டுகளும் பாதிக்கப்படவில்லை. எடப்பாடியிலும் பாதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் பக்கத்தில் எட்டு மைலுக்கு அப்பாலுள்ள இடமாகிய வனவாசியில் புடவைகள் பாதிக்கப்பட்டன. நங்கவல்லி நெசவு பாதிக்கப்பட்டது.

இன்று விசைத்தறியின் போட்டியும் இருக்கிறது. விசைத்தறியில் இன்று திருச்செங்கோட்டில் சிலர் மார்க்கெட் நிலவரத்தைப் பார்த்து, எங்கு நடத்துவது லாபகரமாக இருக்கும் என்று கண்டறிந்து பள்ளிப்பாளயம் போன்ற இடங்களில் தொடங்கி மார்க்கெட் பிடித்து தங்கள் வியாபாரத்தை நல்லமுறையில் நடத்தி வருகிறார்கள். சில ரகங்களுக்கு சில மார்க்கெட்டுகள் இருக்கின்றன. அதைத் தெரிந்துகொண்டு மார்க்கெட் பிடித்து வைத்திருப்பவர்கள் அதில் நல்ல லாபம் அடைய முடிகிறது.

ஆகவே, எந்தெந்த ரகங்களுக்கு எங்கெங்கு மார்க்கெட் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு உருவாக வேண்டும். நாம் அரசுக்கு வந்ததற்குப் பிறகு அந்நிலையை உணர்ந்து அதற்கான முயற்சிகளும் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இருந்தாலும் நாம் வெற்றி அடைய முடியவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்ன?

மாண்புமிகு நாவலர் அவர்கள் இத்துறைக்கு பொறுப்பேற்றிருந்த சமயத்தில் ஒரு இடத்தில் ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார்கள். கைத்தறித் தொழிலுக்கு எதிர்காலத்தில் உலகச் சந்தையிலும்

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

[1971 டிசம்பர் 9]

இந்தியச் சந்தையிலும் மில் துணிகளோடும், விசைத்தறித் துணிகளோடும் போட்டி இடுகிற அளவிற்கு வலு இருக்காது, எனவே எதிர்காலத்தில் கைத்தறியை நம்பியிராமல் அந்தத் தொழிலாளர்கள் விசைத்தறி அல்லது வேறு துறையை நம்பியவர்களாக ஆக்கப்படும் ஒரு சூழ்நிலை உருவாக்கப்படவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஒத்துக்கொள்ளத் தக்க கருத்து அது.

ஆனால், அந்த நேரத்தில் அதற்கு பெருத்த எதிர்ப்பு கிளம்பியது. அப்படிச் சொன்னதினால் அங்கு நடைபெறியிருந்த இடைத் தேர்தலை எப்படிச் சமாளிப்பது என்று தெரியாமல் நெசவாளர்களை அழைத்து மணிக்கணக்கில் பேசி நிலைமையைச் சரிசெய்யவேண்டியிருந்தது. நெசவாளர்கள் 20, 40 கவுண்ட்ஸ் போடுகிறவர்களிடம் அதற்கு மார்க்கெட் இல்லை. வேறு ரகத்திற்கு மாருவிட்டால் மார்க்கெட் இருக்காது என்று சொன்னால் அவர்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இப்படி சில நடைமுறைச் சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன.

முன்பு கைத்தறிக்கு மில்தான் போட்டியாக இருந்தது. இப்போது விசைத்தறியையும் சமாளிக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. கைத்தறியில்தான் சில நுணுக்கமான, சில நயமான, சில கவர்ச்சிகரமான துணிகளை நெய்யமுடியும் என்ற நிலை மாறி விசைத்தறியின் மூலமும் அப்படிப்பட்ட நயமான, கவர்ச்சிகரமான வண்ண ரகங்களை உண்டாக்க முடியும் என்ற சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆக, கைத்தறி விசைத்தறியையும் சமாளிக்க வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே என் எண்ணங்கள் சிலவற்றினை நான் வெளிப்படுத்த விரும்புகிறேன். திரு. தங்கமணி அவர்கள் சொல்லுவதைப்போல் லெஜிஸ்லேஷன் நல்லதொரு பரிகாரம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. மாநில அரசின் அதிகாரத்திற்குள் மத்திய அரசின் உதவியின்றி மாநில அரசு இதில் ஒரு ஆட்சி செலுத்தக்கூடிய நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர லெஜிஸ்லேஷனினால் முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

ரா மெட்மரியல்லின் விலையை நிர்ணயிக்க நம்மால் முடியாது. ரா மெட்மரியல்லின் விலை இருக்கிறது, விலையின் ஏற்றக் குறைவு இருக்கிறது. வெளி மார்க்கெட்டை நம்பியிருக்கிறது இத்துறை. அது உத்தரவாதமற்றதாக இருக்கிறது. கைத்தறி சிறப்பாக இடம் பெறுகிற மாநிலம் தமிழ்நாடாகும். அப்படியிருக்க அகில இந்திய கைத்தறி போர்ட் பாம்பேயில் வைத்திருக்கிறார்கள். நம் அரசு மத்திய அரசிடம் இதைப்பற்றி எடுத்துச்சொல்லி வலியுறுத்தி இந்தக் கைத்தறி போர்டை முதலில் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டும். மில்கள் பெருகியுள்ள இடம் பாம்பே. அப்படி மில்கள் பெருகியுள்ள பாம்பேயில் கைத்தறி போர்டை வைத்துக்கொண்டு அதைக் காப்பாற்ற முயல்கிறார்கள். கைத்தறிக்கு ஆபத்தான இடத்தில்தான் கைத்தறி போர்டு இருக்கிறது. ஆகவே அந்த

1971 டிசம்பர் 9]

கைத்தறி போர்டை முதலில் தமிழ்நாட்டிற்கு கொண்டுவர வேண்டும். மில் ஆதிக்கம் இல்லாத சுற்றுப்புறத்திற்கு அது கொண்டுவரப்படவேண்டும்.

உலகச் சந்தையில் எந்தெந்த ரகங்கள் எடுபடுகின்றன என்பது பற்றி திட்டவாட்டமாக, தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டு அதற்கேற்ற வண்ணம் நாம் மாறிக்கொண்டு போகிற அளவிற்கு சில வாய்ப்பு வசதிகள், நிர்வாகத்தன்மை உருவாக்கப்பட வேண்டும். அப்படி உருவாக்கப்பட்டு அதன் மூலம் மார்க்கெட்டுக்கு ஏற்றவண்ணம், தேவைக்கு ஏற்ற வண்ணம், மக்களைக் கவரும் வண்ணம் கைத் தறித் துணி ரகங்கள் உற்பத்தி செய்யப்படவேண்டும். வெளி நாட்டுச் சந்தைகளிலுள்ள தன்மையை வைத்து அதற்கு ஊக்கம் தரும் அளவிற்கு மட்டும் வைத்துக்கொண்டு அதற்கப்பால் இருக்கிற கைத்தறிகள் அத்தனையையும் விசைத்தறிக்கு மாற்றுகிற அளவிற்கு முயற்சி எடுத்து அப்படிப்பட்டவைகளைப் பெருக்காமல் இருக்க என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்யவேண்டும்.

முன்பு இருந்த அரசு விசைத்தறிகளை தமிழகத்தில் போட வேண்டுமென்று மத்திய அரசு சொல்லிய நேரத்தில் கைத்தறி யாளர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதற்காக விசைத்தறிகள் எங்களுக்கு வேண்டாம் என்று மறுத்துவிட்டார்கள். நான் டெல்லியில் இருந்தபோது அப்போது அதற்கு அமைச்சராக இருந்த திரு. மணபாய் ஷா அவர்கள், சூரிநாடு ஒரு பெரிய தவறைச் செய்திருந்து, நாங்கள் விசைத்தறிகள் தருகிறோம் என்று சொல்கிறோம், அவர்கள் வேண்டாமென்று சொல்கிறார்கள், ஆனால் எதிர்காலத்தில் பிற மாநிலங்கள் விசைத்தறிகளின் மூலம் உற்பத்தியைப் பெருக்கி தமிழ்நாட்டில் துணிகளைக் கொண்டுவந்து குவிக்கும்போது அதைச் சமாளிக்க முடியாமல் தமிழ்நாடு திண்டாடப் போகிறது, எனவே விசைத்தறியை ஏற்றுக்கொள்வது நல்லது என்று பார்லிமென்ட்டில் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

அன்றைக்கு நெசவாளர்களிடையே தவறான எண்ணங்கள் அச்சங்கள் இருந்து வந்தன என்பதை யாவரும் அறிவிர்கள். கைத்தறிக்கு நிரந்தரமான, உத்தரவாதமான மார்க்கெட்ஸ் பெற முடியாது, பிடிக்க முடியாது. ஆகவே அந்தக் கைத்தறிகளை எல்லாம் விசைத்தறியாக மாற்றுவதற்கு படிப்படியான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டேயாகவேண்டும். அப்படிச் செய்தோமானால் நான் கைத்தறி நெசவாளர்களின் நன்மையைப்பற்றி நாம் சிந்திக்க முடியும். ரிபேட் பெற்றே தொழிலை நடத்த வேண்டுமென்ற நிலை இருக்கும்போது அத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் நெசவாளர்களுக்கு எந்தளவிற்கு வாழ்க்கை வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க முடியும் என்று பார்க்கவேண்டும்.

[மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்—தலைமை]

நெசவாளர்களுக்கு அடிப்படை ஊதியம் வழங்குவது என்பது இயலாத ஒன்றாக இருக்கிறது. ஆக, பலஹீனமான இந்தத் துறையை ரிபேட் கொடுத்து, ஸ்பூன் ஃபீடிங்க் செய்து மேலும்

[திரு. செ. கந்தப்பன்] [1971 டிசம்பர் 9]

பலவினப்படுத்தக்கூடாது. ரிபேட் கொடுப்பதன்மூலம் இத் துறையை வளர்க்க முடியாது, வாழவைக்கவும் முடியாது. ஆகவே இதற்கு ஒரு நிரந்தர பரிகாரம் காணவேண்டும். அம்முயற்சியில் நம் அரசு தீவிரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறது என்பதையும் நாம் அறிவோம்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இத்துறைக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருந்த மாதவனார் அவர்கள் கருளுக்கு வந்திருந்தபோது அவரோடு இருக்கிற தொடர்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. இத்தொழிலைப் பற்றி அவர்கள் விசாரித்தபோது அவரது முயற்சியை அறிந்து கொள்ளும் ஒரு வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். பிறகு எங்கள் மாவட்டத் திற்கு வந்து பலயிடங்களை நேரில் பார்வையிட்டிருக்கிறார்கள்.

இத்துறையில் இன்ஹொண்ட்டாக உள்ள சிக்கல்களை எப்படித் தவிர்ப்பது, அரசியல் சட்டத்திலுள்ள சில பிரிவுகளையும் நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். அந்த வகையில் ஒரு சட்டத்தை உருவாக்கிவிடுவதால் பயன் ஏற்பட்டுவிடும் என்பதை நான் நம்பவில்லை. பீடித் தொழிலாளர்கள் சட்டத்தில்கூட அப்படி நடந்தது. உதாரணமாக அச்சட்டம் அமல்செய்யப்பட்ட பிறகு கேரளாவில் என்ன நிலை ஏற்பட்டது? அங்குள்ள பலர் அத்தொழிலை வேறு மாநிலங்களுக்கு எடுத்துச் சென்று லாபம் பெறுகிறார்கள். அப்படித் தலைமைப் பிடத்தை மாற்றியமைத்ததன் காரணமாக அங்குள்ள மக்கள் தொழில் வாய்ப்பினை இழக்கிற ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது.

அகில இந்திய ரீதியில் மார்க்கெட் ஒன்றாக இருக்கிறபோது, அந்த மார்க்கெட்டில் செல்வாக்கைக்கொண்டு பார்க்கிற நாம், இந்தச் செல்வாக்கை ஏற்படுத்த நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமேயொழிய, சட்டத்தை உண்டாக்கி வெற்றி பெற முடியும் என்று நான் நம்பவில்லை. அந்தக் கண்ணோட்டத்தில் அவர் களுடைய தீர்மானத்தை நான் பார்க்கவில்லை. இந்த முக்கியமான தீர்மானத்தின் மீது, இந்த முக்கியமான பிரச்சினையின்மீது பேச சந்தர்ப்பம் கொடுத்த தலைவர் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் செலுத்தி, அமைகிறேன்.

* திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : தலைவரவர்களே, நண்பர் தங்கமணி அவர்கள் கொண்டு வந்து இருக்கின்ற தீர்மானத்தை ஆதரிக்கின்ற வகையில் ஒரு சில வார்த்தைகளை நான் கூற விரும்புகிறேன்.

இங்கே தங்கமணி அவர்கள் கைத்தறி தொழிலைப் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தைப்பற்றி பல கருத்துக்களைக் கூறி வற்புறுத்தினார்கள். நண்பர் கந்தப்பன் அவர்கள், அதிலே இருக்கும் சிக்கல்களைப் பற்றி 'இன்ஹொண்ட்டு பிக்ஸஸ்' பலவற்றைச் சொன்னார்கள். இவை இரண்டுமே எல்லோருக்கும் தெரிந்தவை தான்.

ஒன்றை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நம்முடைய நாட்டின் இரண்டாவது பெரிய தொழில் கைத்தறித் தொழில். வேளாண்மைக்கு அடுத்தபடியாக இருக்கும் தொழில். நான் நினைக்கிறேன். இன்னும் வெகு காலத்திற்கு இந்த நிலை இப்படியே

1971 டிசம்பர் 9] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

நீடிக்கும் என்று. அதற்குக் காரணம் உண்டு. நம்முடைய நாடு ஜனத்தொகை மிகுந்த நாடு. இந்த மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு வேண்டும். வேலை செய்தால் வேதனையற்று வாழ்கிற வகையும் வேண்டும். இந்த இரண்டும் வேண்டுமென்று சொன்னால், அதற்கு தொழில் வளம் பெருக வேண்டும். அதற்கு பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகள் நிறுவவேண்டும் என்ற கருத்தும் உண்டு. ஆனாலும் பொருளாதாரம் கற்றறிந்த அறிஞர்கள் எல்லோருமே இன்றைக்கு ஒரு கருத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நாட்டைப் போன்ற பெரும்பாலும் வேளாண்மையை நம்பி இருக்கும் ஒரு நாடு, மக்கள் தொகை மிகுந்து இருக்கும் நாடு, பெரும் தொழிற்சாலைகளை, மட்டும் நம்பி வளர முடியாது, முன்னேற முடியாது. சிறு தொழில்களையும், குடிசைத் தொழில்களையும், வேளாண்மையை ஒட்டியுள்ள தொழில்களையும் ஆரம்பிப்பதன் மூலமாகத்தான் இத்தகைய நாட்டின், நாட்டு மக்களின் வேலையில்லாப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியுமே அன்றி, பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளை நிறுவுவதன் மூலம் மட்டும் பெரிய, முன்னேறிய பொருளாதாரத்தில் வளமுள்ள நாடுகளில் காணப்படுவது போல் இங்கேயும் செய்வதனால் மட்டும் இந்தப் பிரச்சனை முடிவாகும் என்று கருத முடியாது. ஏதோ ஒரு சில நகரங்களில் மட்டும் தொழில்கள், கனரகத் தொழில்கள் குவிந்து விடாமல், தொழில்கள் நாடு முழுவதும் பரவி, மக்கள் மிகுந்த வளமான வாழ்வு வாழ, ஓரளவு வாழ்க்கை நடத்துகிற அளவுக்கு வசதி உண்டாக்குகிற வகையில் நிலைமை வரவேண்டும். அந்த அடிப்படையில் இந்தப் பிரச்சனையைப் பார்க்க வேண்டும்.

நம்முடைய தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் இந்த நாட்டிலே மொத்தம் இருக்கின்ற கைத்தறிகளிலே ஏறத்தாழ $\frac{1}{4}$ பங்கு இங்கே இருக்கிறது என்ற புள்ளி விவரத்தை திரு. தங்கமணி அவர்கள் சொன்னார்கள். கிட்டத்தட்ட 30-35 லட்சம் மக்கள் இந்தத் தொழிலை நம்பியிருக்கிறார்கள். நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். மற்றும் இதனையொட்டிய பிற தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழில்களை நம்பித் தான் இந்தத் தமிழகத்தின் பொருளாதாரம் பூராவும் இருக்கிறது என்று கூடச் சொல்லலாம். சேலம், கோவை, மதுரை, பரமக்குடி, காஞ்சிபுரம் போன்ற பல நகரங்களில் இருப்பவர்கள் இந்தத் தொழிலை நம்பித்தான் வசிக்கிறார்கள். சேலம் மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அந்த மாவட்டத்தின் பொருளாதாரமே பெரும்பாலும் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலை நம்பித்தான் இருக்கிறது. ஆகவே, என்னதான் சிக்கல்கள் இருந்தபோதிலும் அந்தக் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப் பாதுகாத்து, அதைச் சாகவிடாமல் பாதுகாப்பதைத் தவிர தமிழகத்தின் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்துவதற்கு வேறு வழியில்லை என்று நான் கருதுகிறேன்.

அந்தத் தொழிலைப் பொறுத்தவரையில், ஒன்று அந்தத் தொழிலைப் பாதுகாக்க வேண்டும். இன்னொன்று, அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்] 1971 டிசம்பர் 9

வேண்டும். அந்தத் தொழிலைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்றால், அந்தத் தொழிலுக்கு மிகுந்த உற்சாகம் கொடுக்க வேண்டும். அந்தத் தொழிலுக்கு அடிக்கடி நோய் வருகிறது. அந்தத் தொழிலுக்கு சில நேரங்களில் நூல் கிடைக்காது. நூல் கிடைத்தால் அதற்கு அதிகமான விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இன்னும் சில காலங்களில், நெசவு செய்து வைக்கப்பட்ட துணி வியாபாரம் ஆவது இல்லை. மாநில கைத்தறி சொசைட்டியிலேயே கோடிக்கணக்கான ரூபாய் பெறுமான துணிகள் தேங்கி விடுகின்றன. இதனால், அந்த நெசவாளர்களுக்கு வேலை செய்தாலும் கூலி கிடைப்பது இல்லை. இன்னும் இது போன்ற பல அல்லல்கள் ஏற்படுகின்றன.

எனக்கு நினைவு வருகிறது 1951-ம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன். தமிழகத்தில் ஆங்காங்கு கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களுக்கு கஞ்சித் தொட்டி வைக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. சாதாரணமாக கஞ்சித் தொட்டி ஆடுமாடுகளுக்குத்தான் வைப்பார்கள். அந்த நிலைமை கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இப்படி அடிக்கடி நிலைமைகள் வந்திருக்கின்றன. அது தவிர்க்கப்படவேண்டும். அது தவிர்க்கப்படவேண்டுமென்று சொன்னால், அந்தத் தொழிலுக்கு தனிச் சலுகை கொடுக்க வேண்டும். நண்பர் கந்தப்பன் அவர்கள் “ஸ்பூன் பீடிங்” கூடாது என்று சொன்னார்கள். “ஸ்பூன் பீடிங்” இல்லாது இருப்பது நல்லதுதான். சில நேரங்களில், மனிதர்களில் உடல் நலமில்லாதவர்களுக்கு “ஸ்பூன் பீடிங்” தேவைப்படுகிறது. குழந்தைகளுக்கு ஸ்பூன் பீடிங் தேவைப்படுகிறது. வயது வந்த பிறகும் கூட 25 வயது ஆகியிருந்தாலும்கூட, சிலருக்கு, இன்வேலிட் ஆக இருப்பவர்களுக்கு, தாமத சாப்பிட முடியாதவர்களுக்கு ஸ்பூன் பீடிங் தேவைதான். அதற்கு மறுக்கிறவர்களிடத்தில் மனிதத்தன்மை இல்லை என்றே சொல்வேன். அதேபோன்ற நிலைமைதான் இந்தத் தொழிலுக்கும் இருக்கிறது. ஆகவே, இதற்கு “ஸ்பூன் பீடிங்” தேவை என்பது என் கருத்து.

அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன. வெறும் மனிதாபிமான உணர்ச்சியோடு மட்டும் இதை எடுத்துச் சொல்லவில்லை. கோடிக்கணக்கான மக்கள் இதில் ஈடுபட்டு இருக்கிறார்கள், என்பதால் மட்டும் சொல்லவில்லை. தமிழகத்தின் பொருளாதாரத்தைக் காப்பாற்ற இது தேவைப்படுகிறது என்ற காரணத்தாலும் குறிப்பிடுகிறேன். இதற்குப் பல நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். அவற்றை முழுதும் சொல்ல நேரம் இல்லை. ஆனால் போதுமான அளவுக்கு, உரிய நேரத்தில் நாணயமான விலையில் நூல் கிடைக்க வழி வகை செய்யவேண்டும். கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைகள் இருக்கின்றன. அந்தக் கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைகளிலிருந்து கூட்டுறவு சொசைடிகளுக்கு நூல் கொடுக்கிறார்கள். அந்த நூலுக்கு விலை நிர்ணயிக்கிறபோது மார்க்கெட் நிலவரத்தைப் பார்த்து விலையை நிர்ணயம் செய்கிறார்கள். மார்க்கெட் விலை ஏறுகிறபோது, விலையை ஏற்றிவிடுகிறார்கள். ஆனால் எந்த வேகத்தில் மார்க்கெட் விலை ஏறுகிறபோது விலையை ஏற்றுகிறார்களோ, அதே வேகத்தில்

1971 டிசம்பர் 9] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

மார்க்கெட் விலை குறைகிறபோது நூல் விலையைக் குறைப்பது இல்லை. இந்தக் குறை நீக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த கைத்தறித் தொழிலைப் பொறுத்தவரையில் வெளிநாடுகளில் அதிகமாக நம்முடைய கைத்தறித் துணியை வாங்குகிறார்கள். அதற்கு நிரம்ப கிராக்கி இருக்கிறது என்று அடிக்கடி பத்திரிக்கைகளில் செய்திகள் வந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. பார்க்கிறோம். மேலை நாடுகளில் நாகரிகம் மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த நாகரிகத்தின் மாறுதல் எந்த அளவுக்கு வந்திருக்கிறது என்றால், தெருவில் போகின்ற ஒருவரை பின்னாலிருந்து பார்த்தால் ஆண், பெண் போல் காட்சி தருகிறார். ஆண் பெண்ணு என்று சரியாக சொல்ல முடியவில்லை. ஏன் என்றால் பெண்கள் அணியவேண்டிய சேலையை ஆண்கள் அணிந்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஆண்கள் அணியவேண்டிய துணிகளை பெண்கள் அணிந்துகொண்டு வருகிறார்கள். அந்த அளவுக்கு நாகரிகம் மாறியிருக்கிறது.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: ஆண்கள் சேலை கட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அது சரியா என்று தெரியவில்லை. சேலைத் துணியில் சட்டை போட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்று சொல்லலாமே தவிர ஆண்கள் சேலையைக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்று சொல்லக்கூடாது.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: இப்போது மேலை நாடுகளிலும் சரி, இப்படி நாகரிகம், பழக்க வழக்கங்கள் மாறிக்கொண்டு வருகின்றன. ஆகவே போதுமான அளவுக்கு பல்வேறு நாடுகளிலும் உள்ள பழக்க வழக்கங்களை 'ஸ்டடி' செய்து ஆங்காங்கு எப்படி நாகரிகம் மாறுகிறது என்பதை ஆராய்ந்து அதற்கு ஏற்ப துணிகளை பாணிகளை மாற்றுவதற்கு ஊக்கம் அளித்தால், அந்தத் தொழில் வளர்வதற்கு சரியான வழி வகை ஏற்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

பல இடங்களில், கிராமங்களில் நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். பல நாடுகளில் மக்களின் விருப்பத்தில் ஏற்பட்டும் மாறுதல்கள் பற்றி அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. அவர்களுக்குத் தெரிந்தால், தங்கள் முறையை மாற்றிக் கொள்வார்கள். அவர்களிடம் 'அடாப்டிவிடி' நிரம்ப இருக்கிறது. இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. மாறுதல்பற்றி உடனுக்குடன் தெரிந்தால், அவர்களும் தங்கள் முறைகளை மாற்றிக்கொள்வார்கள். ஆகவே, அந்த வகையில் 'எக்ஸ்போர்ட் பிரமோஷன்' ஏற்றுமதி ஊக்கம் கொடுக்க போதுமான ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும்.

அதோடு அவ்வப்பொழுது, கைத்தறித் துணியில் தேக்கம் ஏற்படும்போது, தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். பஞ்சாலைகளில் சிக்கல்கள் வந்தால், உடனுக்குடன் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. பெரிய ஆலைகளில் சிக்கல்கள் வந்தால் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன. பார்க்கிறோம் நாம். அமைச்சர்கள் ஓடுகிறார்கள்.

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்] [1971 டிசம்பர் 9]

மாநில அமைச்சர்களை மட்டும் நான் குறிப்பிடவில்லை. மத்திய அமைச்சர்களும் செய்கிறார்கள். ஏதாவது ஒரு பெருந்தொழிலுக்கு சிக்கல் என்றால் அமைச்சர் ஓடோடிச் செல்கிறார்கள். ஆனால், சிறு தொழில்கள்—என்னதான் நாம் ஊக்கம் அளிக்கிறோம் என்று சொன்னாலும்—சிறு தொழில்கள், குடிசைத் தொழில்கள் இவற்றிற்குப் போதுமான ஆக்கமும், உதவியும் தரப்படுவதில்லை. கைத்தறித் துறைக்கும், அதேபோன்று, குடிசைத் தொழில்களுக்கும், 'ஹாண்டி கிராப்ட்ஸ்' இம்மாதிரியானவற்றிற்கு என்று ஒரு தனி அமைச்சகம் ஏற்படுத்தினால் நலமாக இருக்கும். அப்படி இருந்தால், இதற்கென்று அரசில் இருப்பவர்கள் இணைப்பாக ஈடுபட்டு, செயல்படக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படும். அந்த வகையில் தனி அமைச்சகம் ஏற்படுத்துவது சிறப்பாக இருக்கும் என்று கூறிக் கொள்வேன்.

இன்னொன்று, இந்தத் துறையில் கூட்டுறவுக் கொள்கையானது எந்த அளவுக்கு செயல்படவேண்டும், எந்த அளவுக்கு இந்தத் துறையைப் பாதுகாக்க முடியும் என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். இந்த நெசவாளி மக்களை கூட்டுறவுத் துறை மூலம் பாதுகாக்க முடியாவிட்டால், யாராக இருந்தாலும், பணம் படைத்தவர்கள், வலிமை படைத்தவர்கள் இவர்களை அழுக்கிவிடுவார்கள். கூட்டுறவுத் துறையானது, இந்தக் கைத்தறித் துறையில் பங்கு கொள்வது குறைந்து வருகிறது என்று புள்ளி விவரம் கொடுத்தார்கள். அதை மாற்றி, கூட்டுறவுத் துறையில் இவர்களை யெல்லாம் சேர்ப்பதற்கான ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கவேண்டும், வேண்டிய அளவில் இவர்களை கூட்டுறவுத் துறையில் ஈடுபடுத்த தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

கேரளாவில் பீடித் தொழில்பற்றி திரு. கந்தப்பன் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த மாநிலத்து அரசு என்ன செய்தது? அத்தனை பேர்களையும் கூட்டுறவுத் துறையில் ஈடுபடுத்தி, கூட்டுறவு முறையில் பல லட்ச ரூபாய்களை ஒதுக்கித் தனியாக பீடித் தொழில் நடத்தி தொழிலாளர்கள் எங்காவது சென்று அலைக்கழிக்கப்படாமலிருக்க வழி செய்தார்கள். கைத்தறித் துறையிலும் உடனுக்குடன் நடவடிக்கை எடுத்து, சரிப்படுத்தி நல்ல முறையில் செயல்பட, அதற்கென ஒரு தனி அமைச்சகம் வேண்டும் என்று சொல்கிறேன்.

அப்படிச் சொல்லும்போது, இன்றைக்கு இருக்கும் அதிகாரிகள் போதுமான நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்ற பொருளில் சொல்லவில்லை. ஆனால் முனைப்பான வகையில் ஈடுபடவேண்டும் என்றால், அதற்கு என்று தனி அமைப்பு இருந்தால்தான் அதைச் செய்ய முடியும். இப்பொழுது 'ஸ்போர்ட்ஸ்'-க்குக் கூட தனி அமைச்சகம் இருக்கவேண்டும் என்று கோரப்படுகிறது. ஆகவே, இத்துறைக்கு தனி அமைச்சகம் ஏற்படுமானால், அப்பொழுது 'கான்ஸென்ட்ரேட்டட்' ஆக வேலை செய்ய வசதியாக இருக்கும் என்கிற கருத்தினைச் சொல்லிக்கொண்டு, இந்தத் துறை நசித்துக்கொண்டு போக வேண்டிய ஒரு துறை, தொழில் என்று யாரும் நினைக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1971 டிசம்பர் 9] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

திரு. கந்தப்பன் சொன்னதை ஓரளவுக்கு நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். கைத்தறியாளர்களின் எண்ணிக்கையை வளரவிடக் கூடாது, அந்த முறையில் ஆக்கம் அளிக்கக்கூடாது. ஆனால் நேசவாளர்கள், இன்றைக்கு இருப்பவர்கள், நசிந்து போய்விடாமல் பாதுகாக்கப்படவேண்டிய பொறுப்பும் இருக்கிறது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இந்த தொழில் வளம் பெற்றிருப்பது மாநிலத்தின் பொருளாதாரத்திற்கே இன்றியமையாதது. எண்ணிக்கை கூடுதலாகப் போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளலாம் ஆனால், இன்றைக்கு ஈடுபட்டிருக்கும் மக்கள், வளம் பெற்று இருப்பது தமிழகத்தின் பொருளாதார செழுமைக்கு இன்றியமையாதது என்கிற உண்மையை உள்ளத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு செயல்பட வேண்டும் என்று கேட்டு, முடிக்கிறேன்.

* திரு. ஏ. எம். டி. நாச்சியப்பன்: தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் கைத்தறித் தொழிலுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்று இந்தத் தீர்மானத்தைத் தோழர் தங்கமணி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் என் கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்த நாட்டில் விவசாயத்திற்கு அடுத்தப்படியாக இருக்கும் தொழில் கைத்தறித் தொழில். கைத்தறியாளர்கள் வாழவேண்டும், கைத்தறியாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டும் என்று நாம் எல்லோரும் சொல்கிறோம். அப்படிச் சொன்னும், கைத்தறித் தொழிலைப் பொறுத்தவரையில், கூட்டுறவுத் துறையில் உள்ளவர்களுக்கு எல்லா விதமான சலுகைகளையும் அரசாங்கம் அளித்திருக்கிறது. அதே நேரத்தில், தனியார் துறையில் பல் லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தனியார் துறையை எடுத்துக் கொண்டு பேசும்போது, அதிலே மாஸ்டர் வீவர்கள் இருக்கிறார்கள். நூற்றுக்கணக்கான தறிகளை வைத்துக் கொண்டு இயங்குகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் தனியார் துறையிலே ஒரு தறி, இரண்டு தறிகள் என்று வைத்திருப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில், 10, 20 தறிகள் என்று வைத்திருப்பவர்களும் மாஸ்டர் வீவர்களாக இருக்கிறார்கள். இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான தறிகளை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மாஸ்டர் வீவர்களும் இருக்கிறார்கள். இந்த மூன்று வகையில் இருக்கும் வீவர்களும் தனியாக தான் உற்பத்திசெய்யும் துணியை விற்பனை செய்து வாழவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தகுந்த ஒரு பாதுகாப்பு இருக்கிறதா என்றால், இன்றையதினம் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறது.

கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் அவர்களுக்குத் தேவையான, நூல், செயற்கைப்பட்டு, அசல் பட்டு போன்றவற்றை மார்க்கெட்டில் வாங்கிச் செயல்படும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் பணம் படைத்த பிரபுக்கள், வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் நினைத்தால், திடீரென்று விலையை ஏற்றுவார்கள். திடீரென்று ஒரு கிலோவுக்கு 2, 3 ரூபாய் என்று அதிகமாகக்

[திரு. ஏ. எம். டி. நாச்சியப்பன்] [1971 டிசம்பர் 9]

கேட்கிறார்கள். அப்படி பட்டு விலையெல்லாம் விற்கும் நிலையில், அதை வாங்கி உற்பத்திசெய்யும்போது. மாஸ்டர் வீவர்கள் ஒன்று லாபத்தில் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும், அல்லது, ஏழைக் கைத்தறி நெசவாளர்கள் கூலியைக் குறைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்கிற சூழ்நிலைதான் ஏற்படுகிறது.

ஆகவே, இந்தக் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலுக்கு நியாயமான விலையில் பட்டு முதலிய தூல்கள் கொடுக்க அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யவேண்டும் என்றால், அரசாங்கமே பட்டு தூல் போன்றவற்றை ஒரு பகுதியைக் கொள் முதல் செய்து, இப்படிப்பட்ட கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு விநியோகிக்கும் செயலில் ஈடுபடுமானால், மார்க்கெட்டில் கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறவர்களுக்கு தடுப்பு ஏற்படுத்தும் நிலை அமையும் என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எப்படி அரிசி விலை இரண்டு ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் எட்டு அணை என்று விற்கிறது என்றதும், மக்கள் கஷ்டப் படுகிறார்கள் என்று, நியாயமான விலையில் குறைந்த பட்சம் கொடுக்க வேண்டும் என்று நியாய விலைக் கடைகளை நிறுவி அரசாங்கம் அரிசி விநியோகம் செய்ய புகுகிறார்களோ அதே போல் அந்த முறையையே பின்பற்றி செயல்பட்டால், தனிப்பட்ட வர்கள் நெசவாளிகளைத் துன்புறுத்துவதைத் தடுத்து, கூட்டுறவுத் துறையில் இல்லாத நெசவாளிகளுக்கும் மலிவான விலையில் தூல், பட்டு இவற்றை கொடுக்க உதவியாக இருக்கும்.

அடுத்து, கூட்டுறவுத் துறையில் உள்ள நெசவாளர்கள் உற்பத்தி செய்யும் துணிகளை விற்பனை செய்ய கைத்தறி வார விழா என்று ஏற்படுத்தி, அங்கேயே விற்பனை செய்து, ரிபேட் போன்றவைகளை யெல்லாம் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் யாரும் ஆதரவற்ற நிலையில் தனியார் துறையில் உள்ள கைத்தறியாளர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட ரிபேட் கிடைப்பதில்லை. அப்படிக் கொடுக்கப்படாமல் இருப்பதால், அவர்கள் உற்பத்திசெய்யும் துணி அதிக வேகமாக விற்பனை ஆவதில்லை.

ஆகவே, இந்த அவையிலே நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது எல்லாம் கைத்தறி நெசவாளர்கள் கைத்தறி ஆடைகளுக்கு நல்ல ஆதரவு தரவேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கைத்தறித் தொழில் இந்த நாட்டிலே நிரந்தரமான தொழில் அல்ல இந்தத் தொழிலை மேலும், மேலும் இந்த நிலையில் ஈடுபடுத்தலாமா, அல்லது ஈடுபடுத்தக் கூடாதா என்று ஆலோசிக்கும்போது கைத்தறியாளர்களைக் காப்பாற்றுவதுதான் நல்லது. ஆனால், மேலும் அந்தக் கைத்தறி தொழிலில் ஈடுபட்ட சந்ததியார்களுக்கு அரசாங்கம் கல்விச் சலுகை, உத்தியோகச் சலுகை முதலிய வற்றை கவனம் செலுத்திக் கொடுத்தால்தான் இந்த சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களை இந்த தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களை உயர்வுக்கு கொண்டுபோகக் கூடிய நிலைமை ஏற்படும்.

1971 டிசம்பர் 9]

[திரு. ஏ. எம். டி. நாச்சியப்பன்]

அதே நேரத்தில் கைத்தறித் தொழிலுக்குப் போட்டியாக இன்றையதினம் விசைத்தறி இருக்கிறது. நமது மாநிலத்தில் அதிகமாக உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அப்படி விசைத்தறிகளை கைத்தறியாளர்கள் போடலாம் என்று நினைத்தாலும் மாஸ்டர் வீவர்களுக்கு விசைத்தறி கொடுக்க முடியாது என்று அது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு தனிப்பட்ட கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளி ரூ. 4,000, ரூ. 5,000 செலவு செய்து விசைத் தறி போட முடியும் என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியாது. கைத்தறி நெசவாளி வாழ்வதே கஷ்டம், ஆகவே, பணம் போட்டவர்களுக்கு விசைத்தறி கிடைக்கிறது. விசைத் தறித் தொழிலை இந்தக் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குக் கொடுத்தால் நல்ல ரகங்களை உற்பத்திச் செய்ய முடியும். அந்த முறையிலே கூட கைத்தறியாளர்களுக்கு ஒரு மாற்றுத் தொழில் கொடுக்க முடியும் என்பதை இந்த நேரத்திலே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தது, செயற்கைப் பட்டு விநியோகம் இன்றையதினம் தனிப்பட்ட கமிட்டியின் தலைமையிலே நடந்து வருகிறது. இந்த செயற்கைப் பட்டு விநியோகிப்பவர்கள் இந்த மாநிலத்தில் நூற்றுக்கணக்கான சங்கங்கள் அமைத்துக் கொண்டு பட்டை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். அதிலே வரக்கூடிய பட்டுகளை அவர்கள் எடுத்து உபயோகிக்கிறார்கள். அதிகம் இருந்தால் அதை விற்று விடுகிறார்கள். இந்த மாதிரி இந்த செயற்கைப் பட்டு விநியோக முறை நடந்து கொண்டு இருக்கிறது. அண்மையில் நான் கேள்விப்பட்டேன், ரீஜினல் கமிட்டிக்கு கைத்தறி இயக்குநர் அவர்களை தலைவராகப் போட்டு இருப்பதாக. நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அதே நேரத்தில் இந்தக் கமிட்டியில் கைத்தறித் தொழிலில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அங்கம் வகிக்க வேண்டும். அதாவது தொழிலாளி பிரதிநிதிகளை அந்தக் கமிட்டியில் அங்கம் வகிக்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

செயற்கைப் பட்டை குறிப்பாக, இராமநாதபுரம் மாவட்டம், மதுரை மாவட்டம் போன்ற மாவட்டங்களில் அதிகமாக பயன்படுத்துகிறார்கள். நமது மாநிலத்தில் கோவையில் மட்டும் தான் செயற்கைப் பட்டு உற்பத்தி செய்யக் கூடிய ஒரு மில் இருக்கிறது. அந்த மில்லிலே தயார் செய்யக் கூடிய பட்டும் பற்றாது. ஆகவே தமிழகத்தில் புதிதாக, குறிப்பாக மதுரை மாவட்டத்தில் ஒரு செயற்கைப் பட்டு உற்பத்திச் செய்யக் கூடிய ஒரு தொழிற்சாலை யை அரசு அமைக்க வேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, கைத்தறி நெசவாள தொழிலிலே ஈடுபட்டவர்கள் வாழ்க்கைத்தரம் முன்னேற்றம் அடையும் வகையில், அவர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய துணிகளை எல்லாம் கொள்முதல் செய்து வெளி மாநிலங்களில் அல்லது வெளிநாடுகளிலே விற்பனை செய்ய தகுந்த ஏற்பாடு செய்தால்தான் கைத்தறி நெசவாளர்கள் வாழ முடியும். இல்லையென்றால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் கஷ்டப்பட

[திரு. ஏ. எம். டி. நாச்சியப்பன்] [1971 டிசம்பர் 9]

வேண்டிய நிலைமையில்தான் இருப்பார்கள். காரணம், மில் தொழில், மற்ற தொழில்கள் மேலும் கைத்தறித் தொழிலுக்குப் போட்டியாக இருக்கின்றன. மக்கள் மத்தியில் இன்றையதினம் விசைத்தறி தயார் செய்யக் கூடிய பளபளப்பான துணிகள்தான் ஁டுதலாக செலவாகின்றன. அரசாங்கம், மற்ற பல கட்சி நண்பர்களை கைத்தறியாளர்கள் தயார் செய்யக்கூடிய துணிகளைத் தான் கட்ட வேண்டும் என்று ஒரு பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டும்.

சென்ற காலத்தில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இருக்கும் போது கைத்தறித் துணிகள் தலையிலே சுமந்து தெருவிலே சென்று, மக்கள் மத்தியில் கைத்தறி துணி கட்டவேண்டிய ஒரு பிரசாரத்தை செய்த காரணத்தால் கைத்தறி நெசவு நல்ல முறையில் நடந்தது. அதை பின்பற்ற வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன், ஆகவே இதை எல்லாம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ஏ. வகாப் : தலைவரவர்களே, இங்கே கைத்தறித் துறைக்கு பாதுகாப்பு அளிக்ரும் தீர்மானத்தை வரவேற்று பேசும் முகத்தான் என் உரையை துவக்குகிறேன்.

இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற விவசாயத்திற்கு அடுத்தபடியான தொழில் கைத்தறித் தொழில். உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோமென்று கூறிய காலத்திலே உழவுத் தொழிலுக்கு அடுத்தபடியான தொழில் இந்தத் தொழில் என்று கூறுகின்ற நேரத்திலே, இந்த நாட்டிலே பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டு வருகிற கைத்தறித் தொழில் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். குறள் இயற்றிய வள்ளுவரும் இந்த நெசவுத் தொழிலைச் செய்ததாக நாம் அறிய வருகிறோம். ஆகவே, தொழில் என்று கூறுகின்ற நேரத்திலே அந்த நெசவுத் தொழிலைப் பற்றித்தான் நாம் யோசிக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

அதில் அப்படிப்பட்ட நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்ட மக்களின் வாழ்க்கை எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்று சொன்னால், பரிதாபகரமான நிலையில் இருக்கிறது. அதை நாம் கண்கூடாக கண்டு வருகிறோம். அதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால், அவர்கள் அந்த சோற்றில் இருக்கிற கஞ்சியை தொழிலுக்கு உபயோகித்து விட்டு மீதியை உண்கிறார்கள். அந்த சமூக நாய மக்கள் நிலை அவ்வாறு இருக்கிறது. அவர்கள் வாழும் வீடுகளைப் பார்த்தால், இன்று குறளிகள் கூண்டுகளில் வாழ்வதைப் போல் சிறு சிறு குடிசைகளில் வாழ்கிறார்கள். அந்தக் குடிசைகளில் ஒரு பகுதியில் அவன் இருக்கிறான், மற்றப் பகுதியில் அவனுடைய தொழில். அவர்கள் எந்த விகத்திலும் மன்னேற்றம் அடையவில்லை. அவர்கள் ஈடுபடுகின்ற அந்த கைத்தறித் துறைக்கு மேம்பாடு தேவை. அந்தத் தொழிலுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும். அந்த பாதுகாப்பு அவர்களுக்கு வாழ்வு அளிக்கின்ற ஒரு அம்சமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை இந்த நேரத்தில் நாம் நினைத்துப் பார்க்க கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம்.

1971 டிசம்பர் 9]

[திரு. கே. ஏ. வகாப்]

கைத்தறித் துறையைப் பொறுத்தவரையில் தமிழக அரசு நிச்சயமாக நல்ல ஆக்கமும், ஊக்கமும் கொண்டு இருக்கிறது என்பது உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். பஞ்சத்தாலும், புயலாலும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கப் படுகிறது. அந்த நிலையில் ஒரு நேரத்திலே அந்த கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்ட மக்கள் பஞ்சத்திற்கு ஆளாகி அவதிப்படும் நேரத்தில், அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்பதற்கு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தலைமையில் அந்தக் காலத்தில் கைத்தறித் துறையை அவர்கள் தோள்களில் ஏற்றி விற்றவர்கள்தான் இன்று அமைச்சரவையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் ஆட்சியில் அந்தத் தொழில் முன்னேற்றம் அடையும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அவர்கள் எடுக்கும் அக்கரையில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இன்னும் பல முறையிலே அந்தத் தொழில் விளம்பரப்படுத்தி பாதுகாப்பு தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்தத் தொழிலுக்கு இன்றைய தினத்திலே அதிக பாதுகாப்பு கிடைக்க இருக்கிறது என்பதைத் தான் இந்த நேரத்திலே நினைவுபடுத்துகிறேன்.

(மணி அடிக்கப்பட்டது.)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவையின் திகழ்ச்சிகள் இன்று இந்த அளவோடு முடிவடைந்து மீண்டும் நாளை காலை 9 மணி அளவுக்கு பேரவை கூடும்.

பின்னர் பேரவை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

(6) பேரவையின் முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

105. Notification issued with G.O. Ms. No. 1951, Agriculture, dated the 7th July 1971, in regard to the regulation of trade in castor in the taluks of Gudiyatham, Vaniyambadi, Tirupathur and Polur in the North Arcot District. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Tamil Nadu Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Tamil Nadu Act 23 of 1959).]

106. Notification issued with G.O. Rt. No. 1805, Revenue, dated the 8th October 1971 in regard to exemption from liability to entertainments tax to the benefit film show organised by the Secretary, Monday (Charity) Club, Madras on 16th October 1971 at Wellington Talkies, Madras. [Laid on the Table of the House under section 16 (4) of the Tamil Nadu Entertainments Tax Act, 1939 (Tamil Nadu Act X of 1939).]

107. Notification issued with G.O. Ms. No. 1776, Home, dated the 23rd July 1970, in regard to certain amendments to the Tamil Nadu denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959, published at pages 116-161 of the Rules Supplement to Part I of the Tamil Nadu Government Gazette, dated the 18th March 1959 as subsequently amended. [Laid on the Table of the House under section 54 (3) of the Tamil Nadu Prohibition Act, 1937 (Tamil Nadu Act X of 1937).]

B. Reports, Notifications and Other Papers.

'Nil'.

ம. ப.
1-30